

Fra: Henrik Laidlow-Petersen
Organisation:
Adresse: Ragedal 12 Borris
Postnr: 6900 Skjern
EMail: hagar@c.dk
Telefon: 25554647

Det var med stor bekymring jeg læste om Danmarks anerkendelse af Kosovo. Jeg skrev ved den lejlighed til både udenrigsministeren og har siden hen skrevet en række læserbreve om emnet.

Det jeg finder besynderligt er:

- At vi underminerer FN (vi anvender udvalgte dele af resolutionen og ignorerer resten, fortolkningen kunne aldrig blive godkendt i Sikkerhedsrådet) samt international ret
- Hvorfor skulle man tillægge FN-resolutioner værdi i fremtiden, hvis man kan fortolke/overtræde dem efter for godt befindende?
- Vi etablerede med anerkendelsen en præcedens uanset, hvad vi siger (flere oprørsgrupper og udbryderprovinser har påkaldt sig en Kosovo-løsning, mange flere lande end dem der har anerkendt Kosovo afviser at anerkende Kosovo på grund af de uheldige implikationer)
- Trods meget lang forberedelsestid kan EU ikke engang selv være enige om andet end at være uenige i dette spørgsmål (selvmål, underminering af EU's udenrigspolitiske ambitioner)
- Ikke engang iblandt de muslimske/arabiske nationer er der kødannelse for at anerkende Kosovo
- Serbien skilte sig af med Milosevic og indførte demokrati. Serbien har undergået en stor transformation. Med EU's kluntede håndtering af både Kosovos anerkendelse, SAA osv. har man spillet alle de kort som en ultranationalist kunne ønske sig. USA/EU har således gravet grøfter, hvor der skulle bygges broer
- EU har udvist fuldstændig mangel på forståelse for Balkan – et evt. EU-medlemskab om mange år kan ikke kompensere for en påtvunget løsning og ydmygelse
- Vi har stillet Rusland i en ønskeposition. Selv et ur der er gået i stå viser tiden rigtigt mindst to gange om dagen. De har således indtaget den moralske højborg. De kan køre os rundt i manegen efter behag for vi har hverken en god juridisk eller moralsk sag.
- Vi har udvist meget stor tålmodighed med Cypern-spørgsmålet. Det er ved at udmønte sig i en fredelig løsning. Kunne dette ikke have skabt præcedens for Kosovo?

- Der var en stor fordrivelse af ikke-albanere i 2004, afbrænding af huse og kirker mv. Disse flygtninge kan stadigvæk ikke vende hjem og deres historiske kirker og klostre er trods løfter stadigvæk ikke genopbygget. De ikke-albanske mindretal kan heller ikke bevæge sig frit i 'det frie Kosovo' – de skal stadigvæk eskorteres under besøg på kirkegårde (som ofte er skændet) osv. Det er derfor nogle besynderlige kriterier for menneskerettigheder vi har lagt til grund for anerkendelsen.
- Det virker også som om, at albanerne var blevet lovet uafhængighed på forhånd, hvorfor de ikke behøvede at søge en forhandlingsløsning med serberne
- Kosovo har ikke endnu de ting der kræves af en selvstændig nation. Der er ikke et velfungerende retssystem, der er ikke de menneskerettighedsstandarder vi normalt kræver, de kan ikke overleve økonomisk ved egen hjælp, de kan ikke selv tage vare på deres sikkerhed og vi har krævet international overvågning/kontrol som en betingelse for anerkendelsen
- Der er stor risiko for at konflikten kan sprede sig til Montenegro, Presovodalen i Serbien, Makedonien og Grækenland, hvor der også er albanske mindretal, hvor vi tidligere (1999) så tiltag til oprør. Derudover kunne det også rukke ved Bosnien.

Siden da er den tidligere chefanklager ved krigsforbryderdomstolen, Carla del Pontes, bog kommet frem. Den omtaler en lang række (se følgende links: xxx / xxx) skrækkelige forhold:

- Salg af organer fra bla. Serbiske fanger med henblik på videresalg
- At nogle personer ved UNMIK mv. var for tæt på UCK-lederne, hvorfor sager ikke blev indledt
- At man skyndte sig at indlede sager imod serbere som en slags røgslør

Det rejser en række spørgsmål:

- Kendte Folketinget til disse anklager?
- Hvis ikke – hvorfor?
- Hvorfor er der ikke skredet ind noget før, hvis der er bare en lille smule hold i disse anklager?
- Burde dette ikke føre til en ny debat i Folketinget?
- Er vores anerkendelse ubetinget uanset, hvad der måtte være sket af overtrædelser af menneskerettigheder og forbrydelser?

Dertil kommer, at der har været historier i pressen om vidner imod tidligere UCK-ledere som er døde, bange for at vidne osv. Både Carla del Pontes bog og denne retsag giver ikke just Kosovo en moralsk platform, hvorfra de på sigt kan tilkæmpe sig reel uafhængighed.

Mine sidste spørgsmål drejer sig om FN:

- Generalsekretæren har efter et møde i Moskva sagt at UNSCR 1244 stadigvæk står ved magt. Denne resolution fastholder jo Serbiens territoriale integritet. Støtter Danmark op om det – eller vil man om et års tid have en særlig situation i Presovodalen?

- Det ser ud til at generalsekretæren vil støtte nye forhandlinger imellem Serbien og Kosovo. Vil Danmark støtte disse forhandlinger eller vil vi stædigt holde os til den påtvungne løsning? (Under alle omstændigheder vil sådanne forhandlinger underminere Kosovos 'selvstændighed').
- Serberne i Kosovo kan med lige så stor ret anvende albanernes argumenter for ikke at være en del af Serbien for ikke at være en del af en kosovoalbansk stat. Hvor langt vil vi gå for at påtvinge dem en løsning – venter vi bare på en undskyldning? Har serberne ikke også en ret til medbestemmelse over deres fremtid? Da serberne i Kosovo ikke vil samarbejde med EU må vi vel støtte UNMIKs fortsatte virke?
- Serberne har sagt de vil sagsøge alle de lande, der har anerkendt Kosovo. Hvad vil vi gøre, hvis udfaldet går os imod? Vil vi trække vores anerkendelse tilbage eller ignorere dommen?

Danmark kan ikke blive ved med at undgå de ubehagelige spørgsmål. Med anerkendelsen er der ikke bare rokket ved tilliden til FN, vi har også forpligtet os til at engagere os både økonomisk og militært i mange år fremover. Som skatteborgere og vælgere må vi have en ret til en forklaring og en debat.

Venlig hilsen

Henrik Laidlow-Petersen